

**Scrisoare pastorală cu prilejul măritului și luminatului
praznic împărătesc al Învierii Domnului și Dumnezeului
și Mântuitorului nostru Iisus Hristos**

† **SOFRONIE,**

**DIN MILA LUI DUMNEZEU,
EPISCOPUL ORTODOX ROMÂN AL ORADIEI**

*Preacuvioși și Preacucernici părinți, cuvioase maici și iubiți credincioși
și credincioase,*

Iubiți fii și fiice duhovnicești,

Profeții falși ai duhului antihristic, vestitorii încrâncenați ai așa-zisei morți a lui Dumnezeu, solii mincinoși ai structurilor oculte de tot felul s-au os-tenit în zadar, de prea multă vreme, încercând să convingă pe cât mai mulți că noi nu am avea dreptate. Le-au venit și le stau și acum în ajutor ideologiei înșelătoare, mecanisme sofisticate și extrem de costisitoare și, vai, îndeosebi oștiri întunecate de mercenari și năimiți din toate neamurile și din toate păturile sociale, având un singur scop: sufocarea speranței din inimile oamenilor. Numai că armii triste ale deznădejdiei nu au înțeles nimic din bunătatea lui Dumnezeu, Dumnezeul cel viu și Nemuritor, pentru că nu pot să se apropie de Mielul lui Dumnezeu, Care ridică asupra Sa păcatele lumii, și, astfel, rămân uimiți când văd că, după atâtea atacuri și asedii, atentate și prigoniri, calomnii și îndemnuri la ură, bucuria noastră, a creștinilor, rămâne neîntinată.

Atâta energie consumată în zadar pentru a distruge o putere ce nu poate fi distrusă, pentru a ucide o credință imposibil de ucis, pentru a nimici entuziasmul cu neputință de învins, ba chiar molipsitor, toate, puterea, credința și entuziasmul, aparținând celor ce cred și Îl mărturisesc pe Cuvântul și Fiul lui Dumnezeu, pe Mielul și Păstorul Iisus Hristos, ca Domnul și Mântuitorul. De unde nepri-ceperea forțelor întunecate și risipa de mijloace și metode pentru defăimarea creștinismului și a civilizației Crucii și Învierii? Din incapacitatea de a înțelege

PS Dr. Sofronie Drincec

că bucuria creștină nu este din lumea aceasta, nu vine de la noi, depășește limitele minții omenești și totuși se manifestă în lume, sălășluiește în noi și se exprimă prin felul nostru creștinesc de a fi.

Preaiubiții mei,

Încercările prin care trecem nu sunt o noutate în creștinism. Mântuitorul Însuși, vorbind despre prigonirile viitoare și despre ajutorul de Sus, prin Duhul Sfânt Mângâietorul, în cuvântarea de despărțire de ucenicii Săi, la Cina cea de Taină, a spus: „*În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea*” (Ioan 16, 33). Biruința Sa este învierea din morți, pe care o serbăm cu multă și mare bucurie, o bucurie care ne vine de Sus, de la Duhul Sfânt, Care ne întărește, ne exaltă, ne entuziasmează, ne transmite tainic certitudinea biruinței vieții asupra morții, prin Învierea din morți a Mielului înjunghiat pentru păcatele lumii, pentru transgresiunile umanității, pentru căderile oamenilor, Domnul nostru Iisus Hristos, Păstorul și Mielul de jertfă.

De altfel, El Însuși neînțeles, ofensat, batjocorit, umilit, urât, judecat și, în cele din urmă, condamnat la moarte, ca tristă răsplată pentru tot binele făcut orbilor, șchiopilor, leproșilor, păcătoșilor, bolnavilor incurabili, morților. În locul recunoștinței, ura, în locul binecuvântării, blestemul, în locul mulțumirii, umilința extremă, batjocura și moartea prin spânzurare pe lemn, într-un exercițiu al defăimării greu de înțeles, într-o pornire blasfemiatoare și infamă, amnezică și răutăcioasă, imposibil de urmărit prin logica simplă omenească. Și, totuși, El S-a dat pe Sine Însuși de bunăvoie, ca un miel nevinovat jertfit pentru păcatele noastre, El, Cel imaculat, Cel fără de păcat. Și dacă Domnul nostru, pentru toate greșelile și neputințele oamenilor, a fost dat morții, fără de păcat fiind, atunci noi, cei mulți și păcătoși pentru care a murit Hristos pe Cruce, și mai ales noi, cei numiți cu numele Său, oare nu înțelegem că și nouă, la fel ca și înaintașilor noștri în credință, ne sunt adresate cuvintele hristice: „*Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât*” (Ioan 15, 18)?

Dar toate suferințele și umilințele îndurate de sărmanii creștini în toate timpurile și în toate locurile, din partea tuturor potrivnicilor din lumea aceasta trecătoare, cu împărați și domni care azi strălucesc și mâine sunt cenușă, nu se compară cu făgăduința lui Dumnezeu făcută credincioșilor Săi care vor răbda până la sfârșit, rezistând eroic tuturor năpastelor și loviturilor dinspre cei ce încă nu s-au arătat, dar vor veni, cei „*zece împărați care încă n-au luat împărăția, dar care vor lua stăpânire de împărați, un ceas, împreună cu fiara. Aceștia au un singur cuget, și puterea și stăpânirea lor o dau fiarei. Ei vor porni război împotriva Mielului, dar Mielul îi va birui, pentru că este Domnul domnilor și Împăratul împăraților, și vor birui și cei împreună cu El – chemați și aleși credincioși*” (Apocalipsa 17, 12-

14). Cuvântul lui Dumnezeu întrupat, înomenit, Domnul nostru Iisus Hristos, ne învață ce să facem în împrejurările de orice fel care se abat asupra-ne, nu de puține ori întristându-ne, de aceea, la El, la „*Iisus Hristos, Martorul cel credincios, Cel întâi-născut din morți și Domnul împăraților pământului*”, „*Care ne iubește și ne-a dezlegat pe noi din păcatele noastre prin sângele Său*” (Apocalipsa 1, 5), să alergăm în căutarea răspunsului: „*Fii credincios până la moarte și îți voi da cununa vieții*” (Apocalipsa 2, 10).

Frați creștini,

Chiar dacă nu sunt ușoare vremurile pe care le trăim, timpurile pe care le străbatem, Mireasa Mielului, Biserica cea Sfântă a lui Hristos Iisus, Domnul și Mântuitorul, atât de împresurată acum, rămâne în lume ca făclia ce luminează pe vârful muntelui, ca farul călăuzitor al celor de pe mare, departe, ca steaua de dimineață a tuturor celor rătăciți. În Trupul tainic al Miresei Mielului suntem cuprinși și noi, cei botezați în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Suferințele fraților noștri din Orientul Apropiat și Mijlociu sunt și suferințele noastre; durerile fraților noștri marginalizați, umiliți, excluși, în societățile puternic secularizate și așa-zis umaniste, sunt și durerile noastre. Atunci când copiilor le este oprită predarea învățaturii de credință, suntem și noi răstigniți, când fraților și surorilor noastre le este interzis portul cruciuliței baptismale la gât sau angajarea pentru că aparțin credinței în Hristos, suntem și noi umiliți. Ori de câte ori moare un creștin cu moarte martirică, sub loviturile barbarilor călăi, suntem și noi martirizați. Pentru că suntem ai lui Hristos, și El suferă, rabdă și Se răstignește în suferința, durerea, umilința și moartea oricărui discipol al Său. Dar, mai presus de toate, aduce cu Sine lumina Învierii, lumina speranței.

De aceea, dragii mei, orice înfrângere a noastră, prin puterea lui Hristos Invincibilul, se transformă în biruință. „*Fericiți cei ce plângeți acum, că veți râde*” (Luca 6, 21). De unde ne vine încrederea aceasta, de unde puterea de a spera, când totul se năruie împrejur și spaimile ne cuprind? Din lumina Celui ce a înviat din morți, din lumina Învierii lui Hristos Mântuitorul. Lumina cerească ce vine în fiecare an, la slujba Învierii în Biserica Sfântului Mormânt și a Sfintei Învieri din Cetatea Sfântă a Ierusalimului, la Paștile ortodox, lumina dumnezeiască și nematerială ce aprinde luminile pe mormântul gol al Mântuitorului și mulțimea fără număr a făcliilor purtate de pelerinii din toate neamurile drept-credincioase, lumina ce ne încredințează că Dumnezeu ne poartă de grijă, ne iubește, ne mângâie, ne iartă și umple de căldură, de mângâiere duhovnicească, de lumină lină, de balsam, inimile noastre credincioase. Lumina mormântului gol, martor al Morții și Învierii lui Hristos Iisus Domnul, lumina giulgiului de îngropare, martor al Morții și Învierii lui Hristos Mântuitorul, lumina cinstului lemn al Sfintei Cruci, împărțit de

PS Dr. Sofronie Drincec

Sfânta Elena și împrăștiat apoi pe fața întregului pământ, lumina bucățelelor din cuiile în care a fost pironit preacurat Trupul Domnului Hristos, toate luminile ce ne întăresc, lumina cea mare a Dătătorului de lumină, Care S-a arătat și lumea a luminat, o luminează și o va lumina în vecii vecilor, este lumina speranței noastre.

Și dacă avem nădejde, dacă ne putem bucura, dacă ne lăsăm luminați de Cel ce a biruit moartea, este pentru că, da, noi credem. Credem cu tărie și mărturisim, sfidând prigoanele și interdicțiile, gata să pierdem tot, dar nu și sufletul, credem și ne încăpățânăm să rezistăm, la fel ca și cei dinaintea noastră, cu seninătate, cu demnitate, plini de speranță, luminați de credință, încălziți de dragostea Celui ce a murit pentru noi, El, Cel fără de păcat, ca să ne scoată pe noi, cei mulți și păcătoși, din păcatele noastre. Și, fără a judeca pe cineva, înțelegând totuși ce se întâmplă, cu bucurie mare, îi îmbrățișăm pe toți și pe toate, le zicem frați și celor ce ne urăsc, îi binecuvântăm și pe cei ce ne ocărăsc, le zâmbim și celor ce ne fac să plângem, pentru că și pentru ei a murit Hristos Domnul, iar noi credem cu tărie, că și prin răbdarea și smerenia noastră, puterea lui Dumnezeu îi va întoarce la El și pe cei ce acum Îi întorc spatele, măcar pe unii, pe cei mai simțitori sufletește, care nu au renunțat cu totul la viața cea veșnică, o caută, se mai întrebă, mai speră. Pentru noi, însă, acestea sunt, oricât ar părea de bizar pentru cel ce nu poate să creadă, încă, certitudinii. Certitudinea învierii lui Hristos, Întâi-născutul din morți, Înainte-mergătorul nostru în toate. Speranța ce se naște din certitudinea învierii Domnului nu poate fi ucisă. Ea este un rod binecuvântat al Învierii. Restul se înțelege de la sine, iar alte cuvinte sunt de prisos.

Pentru aceasta, scumpi inimii mele părinți și maici, frați și surori, fii și fiice, să ne bucurăm, împreună să prăznuim și duhovnicește să ne veselim că lumină mare a răsărit lumii prin învierea Mântuitorului. Să transmitem cu scumpătate tezaurul acesta copiilor noștri, tuturor celor ce vin după noi și să nu lăsăm nimic sub soare să ne strice sărbătoarea, lumina, bucuria curată și sfântă și să vestim, cu toții laolaltă, lumii întregi, și celor ce cred și celor ce (încă) nu vor să creadă că: ***Hristos a înviat!***

Al vostru către Hristos Domnul rugător,

† SOFRONIE,
Episcop al Oradiei